

[Bjerre.]

talese kun virke generende og irriterende paa de Folk, som slider i det til dagligt og gør et umaadeligt stort Arbejde.

Jeg skal ikke spille Tiden med at gentage, hvad der er sagt i det andet høje Ting; men blot henvise ærede Medlemmer, der maatte interessere sig for dette Problems Tilknøytning til Sønderjylland, til at læse Folketingsmand Jørgen Grams Udtalelser under Behandlingen — de staar Sp. 5335 —, dér har han fremsat nogle ganske udmærkede Bemærkninger om hele dette Problem, som jeg i det store og hele kan tiltræde.

Saa vil jeg lige til Slut have Lov at sige, at saa længe det tyske Mindretal bliver ved at komme med Klager uden at erkende, at de har nogen som helst Skyld i det, der er foregaaet, og vil bortforklare det, inden de afsværger den Tro, de havde før, inden de frasiger sig enhver Forbindelse med underjordiske Bevægelser — hvor omfattende de maatte være og hvor stor Betydning de maatte vise sig at have, skal jeg ikke udtale mig om i Dag —, inden Folk finder paa at lade være at udsende Aviser eller Skrifter som „Sifolaskavi“ — jeg ved ikke, om nogen her i det høje Ting kan udtale det —, der indeholder Angreb paa de danske Myndigheder og paa dansk Retsvæsen, og inden de ophører med at kalde de danske Forvaringsanstalter og Fængsler Koncentrationslejre — det er kun Begrebsforvirring —, er det uhyre svært at faa det rigtige Billede frem; og hvis de paagældende tror, de gavner deres Sag, tager de fejl. Jeg vil henstille til dem, at de holder op med dette og lader de Folk, der har Ansvar for det, tage sig af det, i Stedet for at virke forvirrende paa de Folk, som eventuelt maatte læse det. Det er en Fremgangsmaade, som vilde være mere frugtbar.

P. Korsgaard: Af de Lovforslag, jeg i den senere Tid har haft med at gøre i Rigsdagen og da naturligvis specielt i Folketinget, er de Lovforslag, der har Forbindelse med Afstrafningen af politiske Forseelser, de Forslag, som har optaget mig personlig mest, idet jeg har været meget bange for, at man skulde fare for haardt frem og naturligvis i særlig Grad bange for, at man skulde begaa Uretfærdigheder. Ved Forræderilovens tredie Behandling i Folketinget udtalte jeg, at jeg meget havde ønsket, at Loven kun skulde have tilbagevirkende Kraft til den 29. August 1943, men at jeg til Trods for at man ikke havde kunnet opnaa dette, dog vilde stemme for Loven. Jeg har senere i Folketinget haft Lejlighed

til at udtale, at hvis jeg havde vidst, at Loven vilde komme til at virke saaledes, som den har gjort, saa vilde jeg ikke have stemt for Loven, saa vilde jeg have stemt imod den.

Det er disse Bemærkninger, der for saa vidt danner Baggrunden for, at jeg ved denne Lejlighed ønsker at sige nogle faa Ord. Det er ikke for at gaa ind paa de juridiske Emner, det er gjort af Professor Krabbe i hans Mindretalsbetænkning, som jeg fuldt ud kan tiltræde. Det er mere for at faa Lejlighed til at fremsætte nogle politiske Betragtninger; men ogsaa disse er i Virkeligheden saa nogenlunde blevet overflødiggjort, efter at det ærede Medlem Hr. Rytter i Dag har talt, ikke som sit Partis Ordfører, men som Privatperson, idet det ærede Medlem jo skilte sin Tale i to Dele. Det var i særlig Grad de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Rytter fremsatte som Privatperson, jeg har Interesse i, og som jeg stort set fuldt ud kan tiltræde.

Det ærede Medlem Hr. Malchau har gjort en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Rytter gaaende ud paa, at han var uenig med det ærede Medlem Hr. Rytter i Bedømmelsen af Modstandsbevægelsen. Om Modstandsbevægelsen vil jeg gerne sige for mit Vedkommende, at jeg synes, den var udmærket, saa længe den havde sin naturlige Virketid, i Tiden fra 29. August 1943 til kort Tid efter Kapitulationen, men naar man fra Modstandsbevægelsens Side — og det kan vist ikke benægtes af nogen — har villet gøre sig mere politisk gældende, end det efter min Mening er rimeligt, ligger deri naturligvis, at saa mener jeg ikke, Modstandsbevægelsen paa dette Omraade har gjort det politiske Liv nogen Gavn.

Det, som jeg savner og altid har savnet i Problemet om Strafudmålingen, det er, hvilket Ansvar man vil lægge paa Rigsdagen for det, man foretog sig i Tiden fra 9. April 1940 til 29. August 1943. Dette Emne var jo det ærede Medlem Hr. Rytter i ret høj Grad inde paa. Jeg vil ogsaa gerne sige et Par Ord herom, fordi det for mig har været saa aldeles afgørende, at jeg personlig føler, at jeg ved at gaa med til et og andet, som man gik med til i den Tid, har været med til eventuelt at forlede Folk til Handlinger, som de nu bliver straffet for.

Man kan jo spørge, om det var klogt at føre en Eftergivenhedspolitik, og Svarene vil sikkert blive forskellige, men, som ogsaa vistnok det ærede Medlem Hr. Rytter sagde, ved Valget i Marts 1943, forekommer det mig, at dér gav den danske Befolkning en Tilkendegivelse af, at den i alt Fald ikke